

[Svend Auken]

for os at udnytte det internationale opsving, vi har haft i de seneste par år, og som alene for OECD-området i år udgør 4½ pct.

Hr. Fogh Rasmussen – det er det sidste, jeg skal sige – har ikke ret, når han siger, at vi gennemførte det program, der ligger i »Den solidariske vej«, allerede i perioden 1980–1982. Programmet er fra 1983, og det indeholder den vigtige erkendelse i forhold til den politik, vi førte tidligere, at vi i socialdemokratiet mener – vi håber ganske mange mennesker efterhånden vil komme til samme erkendelse – at det er nødvendigt at kombinere konkurrenceevnepolitikken og investeringspolitikken med en klækkelig nedsættelse af den egentlige arbejdstid.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Nu har vi i nogen tid diskuteret realismen i det såkaldte socialdemokratiske alternativ. Jeg stillede for lidt siden hr. Svend Auken et spørgsmål, og det gik på, hvordan det egentlig lå med de realistiske muligheder for at få ført den politik igennem folketinget, som hr. Svend Auken her gentagne gange fører frem. Hvordan vil hr. Svend Auken egentlig få det igennem folketinget? Vi har, som jeg bemærkede det, haft et stærkt opgør imellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, men det kan selvfølgelig være, at det, at hr. Svend Auken ellers har optrådt så fordrageligt over for regeringspartierne og over for den ikke-socialistiske del af folketinget, er et forsøg på at få ny tilslutning til den socialdemokratiske politik. Hvem ved?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg er helt sikker på, at hr. Svend Auken lige så vel som jeg ved, at intet parti alene kan få sit eget program igennem folketinget. Det har de konservative ikke kunnet, det har venstre ikke kunnet. Man må finde en fællesnævner. SF kan heller ikke få sit program alene igennem folketinget.

Men jeg kan forsikre hr. Gammelgaard om, at der i SF findes en vilje til, når det gælder, at finde en fællesnævner, som har det formål at sætte hr. Gammelgaard og dem, der tænker som han, uden for indflydelse. Jeg glæder mig til den dag.

Ingerlise Koefoed (SF):

Finanslovsforslaget for 1985 fortæller, at denne regering og dens samarbejdspartner, det radikale venstre, i lighed med de borgerlige regeringer i andre vestlige lande som England og USA så godt som kun vil anvende følgende midler til at rette op på betalingsbalancen og statsunderskuddet:

For det første: den offentlige sektor skal afmagres, bl.a. ved at markedsøkonomiske principper skal anvendes på en del af statens og kommunernes virksomhed.

For det andet: den offentlige sektor skal afmagres ved, at der skæres ned på ydelserne til de dårligt stillede, på dagpengene, bistandshjælpen, efterlønnen og sygedagpengene.

For det tredje: løntilbageholdenhed er et krav, der på forhånd indregnes med meget lave lønstigninger i finansloven. De 2 pct. lønstigning får det til at se beskedent ud, og det skal vel give arbejdsmarkedets parter et mere end tydeligt fingerpeg om, hvad de vil kunne tillade sig under overenskomstforhandlingerne.

For det fjerde: der gøres meget lidt ved arbejdsløsheden. Man er ivrig for at fjerne tilskud til ting som f.eks. jobskabelse, længe før man har fundet en afløsning for dem, på baggrund af et forventet højere beskæftigelsestal, som i realiteten ikke i første omgang ville være til gavn for dem, der har brug for jobskabelsesordninger o.lign. Man pålægger samtidig lønarbejderne at betale større bidrag til arbejdsløshedsforsikring, og man søger at skræmme de mennesker, der har arbejde, til at holde sig i ro, for at de ikke skal miste deres arbejde. Man bruger arbejdsløsheden som en trussel mod de arbejdende.

Sådan ser den politik ud, som man kan læse ud af finanslovsforslaget, og den er et meget tydeligt tegn på, at det i det år, der er gået siden valget, på så godt som alle områder er lykkedes regeringen at gøre angrebene på lønarbejderne og de dårligt stillede endnu mere dybtgående. Vi ved det ikke alene fra finanslovens tal og bemærkninger. Vi ved det også fra socialrådgivere, der kan fortælle om en voksende fattigdom og modløshed hos bilstandsmodtagerne, ikke mindst hos de enlige, unge mødre. Vi har i de seneste dage i Politiken kunnet læse om en nylig afholdt stilekonkurrence for store børn. Rent bortset